

Op bezoek bij een Iraanse imker

Tekst en foto Wim Oerlemans

Eind maart boekte ik een reis naar Iran. Mijn vrouw en ik wilden al langer dit interessante en cultuurrijke land bezoeken. Toevallig kreeg ik vlak daarop een mailtje over een bezoek dat tien Iraanse imkers eind mei aan Nederland wilden brengen. Frens Pries, die door Marga Canters van de NBV was benaderd om het programma voor dit bezoek samen te stellen, had onder meer het Bijkersgilde benaderd met de vraag een aantal uurtjes te vullen met vooral voorlichting over het idee van een keurmerk. Ik ben bestuurslid van het Bijkersgilde, zodoende.

Het is me tot nu toe aardig gelukt om tijdens vrijwel alle reizen die we maken een imker te bezoeken. In Iran leek me dat moeilijk, maar nu deed zich een kans daarop voor. Ik stuurde een e-mailtje naar de ZABC, de organisator hier in Nederland van het bezoek van de Iraanse imkers, met daarbij het schema van onze rondreis. We zouden in de meeste plaatsen slecht één of twee nachten verblijven. Ik besepte dat het best lastig zou zijn om binnen dat schema mogelijkheden voor een imkerbezoek te vinden.

Eén dag voor ons vertrek naar Iran kreeg ik een mailtje. Alireza Porfekri van ZABC had zich wel heel bijzonder ingespannen: ik zou worden ontvangen op het bijenonderzoeksinstituut van de 'National Assembly of Experts in Agriculture'. En wel op de eerste de beste dag van de rondreis. We waren 's nachts aangekomen in Iran en 's morgens stonden keurig op de afgesproken tijd twee heren in kostuum me in het hotel op te wachten. De gidsen van ons reisgezelschap keken wel wat raar op toen ik zei dat ik met deze mannen op stap zou gaan en dat nog wel in verband met bijen. Een van de twee mannen was speciaal ingehuurd. Hij had een tiental jaren in Nederland gewoond en zou functioneren als tolk.

Na een uurtje rijden in westelijke richting kwamen we aan bij het onderzoeksinstituut in Karaj. Daar schrok ik: zes heren zaten me daar op te wachten, waaronder de directeur van het instituut, dr. Naser Tajabadi, en Gholamhosein Tahmasbi, professor in de biologie van de honingbij. Ik besepte toen pas dat ZABC wel erg hoog over mij moest hebben opgegeven om zo'n illustre gezelschap aan tafel te krijgen. En dat ook nog op hun vrije dag (de dag voor de vrijdag). Nu weet ik wel aardig wat af van het Nederlandse 'imkerwezen', wat er zoal wordt geproduceerd, wat er zoal aan onderzoek gebeurt en dergelijke, maar hoe dan ook moet het voor de daar aanwezigen een teleurstelling zijn geweest dat ik lang niet altijd antwoord wist te geven op hun vragen. Maar van teleurstelling lieten ze niets blijken. Na het 'vragenuurtje' (nou ja, uurtjes) werd ik uitvoerig rondgeleid, binnen en buiten het instituut. Plezierig was trouwens te merken dat 'Wageningen' voor hen bekend was.

Voor mij was teleurstellend dat men niets wist van een bezoek van de tien Iraanse imkers aan Nederland. Dat zat ze blijkbaar toch wel dwars. Tijdens de meer dan uitstekende lunch werd er druk overlegd en getelefoneerd. Met als resultaat een ingelast bezoek aan

een imkerij. We gingen de bergen in en kwamen terecht bij een mooi imkerbedrijf, Meda¹ geheten. De vrouw des huizes, Effat Reissi Sarhadi, was duidelijk de leider van het bedrijf. De man, Saif-Allah Mashayekhi, was de bijenhouder. Ik was wel bij een modelbedrijf terecht gekomen: groot, tientallen onderscheidingen en in 2004 uitgeroepen tot de 'Top beekeeper in Iran'. Het bedrijf doet ook veel aan koninginenteelt; het levert koninginnen door heel Iran.

En toen eindelijk het bezoek aan de bijen zelf. Vlak bij huis stonden enkele volken, een klein gedeelte van hun 3500 volken, die over een zeer groot gebied verspreid staan. Het was half april, de bijenvolken waren nog klein, maar zagen er zeker goed uit. Het was ook best bijzonder: op woensdag had ik 's ochtends in Nederland mijn bijen nog nagekeken, op donderdagmiddag stond ik in Iran bijen te bekijken.

Daarna een bezoek aan een mooie, professionele slingeruimte, vulmachines, een eigen laboratorium en onderzoeksruimte, uiteraard gevolgd door een proeverij. Ik heb een stuk of acht soorten honing geproefd. Ze waren alle prima, meestal vol en geurig. Wat opviel was dat er heel wat heldere honing bij zat die toch stevig van structuur was. Mooie potten, goede etiketten, mooi verpakt, kortom: allemaal heel professioneel. En de winkelprijzen? Vergelijkbaar met de onze (en dat is voor Iraanse begrippen duur).

Toen napraten, uiteraard weer met fris of thee en hapjes, en daarna terug naar Teheran, net op tijd om me 's avonds aan te sluiten bij de groep voor ons kennismakingsdiner. Ik had genoeg te vertellen!

En die tien Iraanse imkers? Die zijn nog steeds niet geweest. ●

¹ 's Ochtends was me al duidelijk geworden dat dit ook de naam van het belangrijkste Iraanse bijenras is: *Apis mellifera meda*.

Imker Saif Allah Mashayekhi.